

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ ΜΕ ΤΗ WILKINSON

Το γραπτό μήνυμα ήταν σαφές.

«Να είσαι μπροστά στο ξενοδοχείο στις 12:00.

Θα περάσω με την κόρη μου και τις εγγονές μου.

Θα σε πάμε για φαγητό.

Ύστερα θα περάσουμε το απόγευμα μαζί και ελπίζουμε να μη βαρεθείς».

Χαμογέλασα.

Μετά απ' όσα είχα ζήσει την προηγούμενη μέρα, η βαρεμάρα ήταν το τελευταίο πράγμα που φοβόμουν.

Ήταν στην ώρα τους.

Απολύτως στην ώρα τους.

Αυτή τη φορά όμως κάτι ήταν διαφορετικό.

Δεν υπήρχε οδηγός.

Ο οδηγός είχε πάρει ρεπό.

Στο τιμόνι ήταν η Maggy.

Ομολογώ ότι έκανα μια σύντομη προσευχή στον Θεό.

Όχι για πνευματικούς λόγους.

Για λόγους οδικής ασφάλειας.

Ήλπιζα να πάνε όλα καλά.

Χωρίς εκπλήξεις.

Τουλάχιστον όχι τέτοιου είδους εκπλήξεις.

Εκείνη, ωστόσο, έδειχνε απόλυτα άνετη.

Κρατούσε το τιμόνι με την ίδια σιγουριά με την οποία διηύθυνε μια κουβέντα.

Ή έπαιρνε μια απόφαση.

Ή προέδρευε σε μια σύσκεψη.

Κάτι μου ήρθε στο μυαλό.

Δεν γερνούν όλοι με τον ίδιο τρόπο.

Κάποιοι σταματούν να οδηγούν.

Άλλοι σταματούν να ταξιδεύουν.

Άλλοι σταματούν να παίρνουν αποφάσεις.

Όχι η Maggy.

Εκείνη απλώς συνέχισε.

Σαν να είχε αποφασίσει ο ίδιος ο χρόνος να παραμερίσει από σεβασμό.

Συνεχίσαμε μέσα από το Λονδίνο.

Μου είχαν κρατήσει την μπροστινή θέση.

Τη θέση που συνήθως δίνεται σε έναν καλεσμένο.

Η Maggy οδηγούσε.

Η κόρη της και οι εγγονές της κάθονταν πίσω.

Έμοιαζε με μια συνηθισμένη οικογένεια.

Δεν ήταν όμως.

Μετά από λίγα λεπτά με ρώτησαν τι θα ήθελα να φάω.

Αν είχα κάποια προτίμηση.

Απάντησα χωρίς δισταγμό.

«Σίγουρα αγγλική κουζίνα».

Ξέσπασαν όλες σε γέλια.

Όχι γέλια ευγένειας.

Αληθινά.

Αυθόρμητα.

Η Maggy γύρισε προς την κόρη της.

Είχε την έκφραση κάποιου που μόλις έχει αποδείξει μια θεωρία.

«Καταλαβαίνεις τώρα γιατί σου είπα εκείνα τα πράγματα;»

Η κόρη της χαμογέλασε χωρίς να προσθέσει λέξη.

Σαν η απάντησή μου να είχε επιβεβαιώσει κάτι που είχαν ήδη συζητήσει πολύ καιρό πριν.

Δεν ζήτησα εξήγηση.

Μερικές φορές οι ερωτήσεις φτάνουν πολύ νωρίς.

Οι απαντήσεις, αντίθετα, χρειάζονται τον δικό τους χρόνο.

Απλώς παρατηρούσα εκείνη την παράξενη αγγλική οικογένεια.

Και είχα την αίσθηση ότι κάπου, πολύ πριν συναντηθούμε ποτέ, η Maggy είχε ήδη αποφασίσει ποιος ήμουν.

Εγώ απλώς έτρεχα να προλάβω.

Φτάσαμε σε ένα εστιατόριο.

Όχι από εκείνα τα μέρη που ανήκουν στη μεγάλη πολυτέλεια της αγγλικής αριστοκρατίας.

Κανένας θυρωρός με στολή.

Καμία επίδειξη κοινωνικής θέσης.

Καμία τεχνητή εκλέπτυνση.

Εκείνη τη στιγμή βεβαιώθηκα ότι θα τρώγαμε καλά.

Η κουζίνα είναι σαν την τέχνη των πραγμάτων.

Τα πιο απλά πράγματα είναι σχεδόν πάντα τα καλύτερα.

Και η Maggy ήταν ακριβώς έτσι.

Μπορούσε να ζει σε ένα κάστρο και να το λέει βίλα.

Μπορούσε να μιλά σαν βασίλισσα και να οδηγεί σαν λονδρέζος ταξιτζής.

Μπορούσε να σε πάει στα ερείπια της δικής της ιστορίας χωρίς να χάσει την αξιοπρέπεια μιας Αγγλίδας κυρίας.

Όταν όμως ερχόταν η ώρα του φαγητού, διάλεγε την ουσία.

Όχι την επίδειξη.

Ίσως γι' αυτό συνέχιζα να την ακούω.

Πίσω από το ατσάλι των ξιφών της δεν είχα βρει έναν θεσμό.

Είχα βρει μια γυναίκα.

Ferdinando